

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הר"ג אבנר קוזאס שליט"א

ביחד

לא לקחת פרויקטים

כולנו יודעים שאין אדם מושלם, ולכולנו יש קצת חסרונות. אבל יש חסרונות ויש חסרונות. כבר הזכרנו שניתן לבדוק אצל בן הזוג את מידת הכעס או הוותרנות. ואם התברר לנו במשך הפגישות, לא פעם ולא פעמיים, שכן הזוג כעסן ועצבני, וזאת בזמן שהוא רוצה וחשוב לו להיות נחמד, עלינו לחשוש ולשאול: כיצד הוא יתנהג כשאני כבר אהיה שלו, והוא יהיה בסביבתו הטבעית?

כעס ועצבנות, הן מדות רעות שקשה לשנותן! נכון הדבר שלפי תפישת היהדות אין בלתי אפשרי כי - יגיעת ומצאת תאמיני!, ואפשר לשנות את המדות אבל האלה על ידי עבודה אינטנסיבית יום יומית. אבל להתחתן ולחיות עם אדם בעל מדות כאלו - זה פרויקט! אי אפשר לדעת מראש מהו העומק האמיתי של הבעיות, וכמה זמן ומאמץ נדרשים על מנת לתקן.

חוצפה ועזות פנים, גם הן מדות רעות, שנדרש זמן ומאמץ כדי לשנותן. ולכן, אם נוכחנו לדעת במהלך הפגישות, שכן הזוג מתחצף לאחרים, או אפילו להוריו, זה בהחלט מעיד על ההמשך... עזות הפנים כלפי הזולת, בסופו של דבר עלולה להיות מופנית כלפינו או כלפי ילדינו.

הרבה אנשים חושבים שכשאדם מתחתן הוא משתנה. (כמו שאומרים: עד החתונה זה יעבור). צריך לדעת שהחתונה לא משנה את תכונות האדם ולא את מהותו.

נחשוב לרגע, כאשר איציק יכנס לחופה, הוא יצא משם 'משה רבנו'? כאשר שושי תכנס לחופה, היא תצא משם 'שרה אמנו'? אותו איציק שנכנס לחופה, הוא אותו איציק ש'יצא משם. אותה שושי שהתקדשה זה עתה, היא עדיין אותה שושי... אלא שעכשיו יש על מי להוריד את הכעס והחוצפה.

לשון לא נקיה, היא בעיה נפוצה מאד בדורנו. לצערנו הרב, סגנון הדיבור נפרץ במילים לא יפות, עד שכבר קשה לנו לסנן מה טוב ומה רע. עלינו לדעת שהפה הוא הסכר הראשון לפני פריצת כל הגדרים. הפה הוא גם 'הלובי' של האדם. הדיבור הוא למעשה כרטיס הביקור של האישיות. אדם שמדבר לא נקי מעיד על תוכו.

תוך כדי הפגישות יש לשים לב להתבטאויות. קשה לאדם 'לשחק' את האינטליגנט לאורך זמן, ומדי פעם ישנן פליטות פה שיכולות להעיד על נקיון הדיבור שלו. אם גילינו שהמיועד אומר על אנשים לא פעם ולא פעמיים שמות של בעלי חיים או מילים לא יפות, עלינו להסיק את המסקנות הנדרשות, ולהכניס את זה לקטגוריה של החסרונות מול היתרונות.

לסיכום נושא זה נאמר, שעלינו לשאוף לקחת בן זוג עם כמה שפחות חסרונות, ולא להיכנס לפרויקטים של שיקום! די לנו הפרויקט של ההתאחדות וההתרגלות של האחד אל השני שהוא נושא בפני עצמו עם כל כך הרבה מכשולים. לא כדאי להיכנס לעוד ניסיונות שאין לנו יודעים מה תהיה אחריתם.

(מתוך הספר 'ביחד')

פרשת השבוע

תייר או מרגל?

"שֶׁלַח לְךָ אֲנָשִׁים וַיִּתְרוּ אֶת אֶרֶץ פְּנֵן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל..." משה רבנו ובני ישראל הגיעו לכניסה הדרומית של ארץ ישראל והיו מוכנים לכבוש אותה אבל קודם לכן אומר הקב"ה למשה - "שֶׁלַח לְךָ אֲנָשִׁים וַיִּתְרוּ..." משה מקבל צווי לשלוח אנשים לתור את הארץ.

ובאמת כל הפרשה אנו לא מוצאים את המילה מרגלים! אלא את המילים: ויתרו, מתור, תרנו.

מה טמון במילה - לתור? המילה תייר! ביקש הקב"ה ממשה ואמר לו - תגיד להם שיהיו תיירים ולא יהיו מרגלים.

מה ההבדל בין מרגל לתייר? שני אנשים נחתו בנמל התעופה בטרמינל. שניהם חוצניקים ונראים אותו דבר. לשניהם יש תרמיל, נעלי הליכה, כובע ומצלמה. רק שעל הגב של האחד כתוב "תייר" ועל הגב של השני כתוב "מרגל".

שניהם סיירו וטיילו בארץ למשך 40 יום. כשרצו לשוב לארצם העמדנו אותם בכניסה לטרמינל, פתחנו את מצלמת התייר ומצאנו תמונות של נופים, אתרים, בתי כנסת, והרבה דברים יפים.

האם התייר צילם את הברז העקום שהיה בחדרו במלון? בוודאי שלא! האם הוא צילם את השטיח שהיה קרוע בלובי? גם לא! תייר מצלם רק דברים יפים, לכן תייר נגזר מהמילה - יתרון.

לעומתו במצלמה של המרגל נמצא תמונות של פרצות בגדר, שוטר שנרדם בניידת ועוד הרבה דברים לא טובים. נמצאנו למדים - התייר מחפש יתרונות והמרגל מחפש חסרונות.

נחזור לפרשה, משה רבנו שולח שנים עשר אנשים צדיקים ומכובדים מראשי בני ישראל בשליחות ששמה - לתור את הארץ. ומה קרה בסופו של דבר? כולנו יודעים - הלכו שנים עשר תיירים וחזרו עשרה מרגלים.

ומתי הם חזרו בערב תשעה באב, והוציאו את דיבת הארץ רעה. ומיד כתוב: "וַיִּכְבְּדוּ הָעָם בְּלִלְתָּהּ הַהוּא" - ליל תשעה באב. אמר הקב"ה אתם בכיתם בכיה של חנים אני קובע לכם בכיה לדורות.

ואמרו חז"ל - כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו, כלומר עדיין לא תוקן העוון הראשון שהתחיל בכניסה לארץ - חטא המרגלים. אם כן מהו התיקון לבכיה ולחורבן? שהמרגלים יחזרו להיות תיירים! אם אנו רוצים בבניין בית המקדש עלינו להסתכל על כל מה שסביבנו כמו תיירים לראות את היתרונות ואת כל הטוב שנתן הקב"ה לנו לטוב לנו כל הימים.

שבת שלום ומבורך

אבנר קוזאס

אחד פוגש מכר ברחוב: "מה נשמע?" "דיכאון",

משיב השני, "יש לי חתונה הערב ומה זה לא בא לי ללכת".

"מה הבעיה?", שואל הראשון, "תמציא תירוץ ותברייז".

"בעיה", משיב השני. "אני החתן"...

דוגמא אישית

עד כאן עסקנו בעבודה חינוכית עם הילדים עצמם. כעת נעסוק בעבודה עם ההורים. קיימת נוסחה ברורה שחייבים ללכת לפיה.

חינוך ילדים = חינוך הורים = דוגמא אישית

פתגם ידוע אומר: 'התפוח לא נופל רחוק מהעץ'. העץ הוא ההורים והפירות הם הילדים.

את התנהגות ההורים ילמדו ויעתיקו הילדים. הילדים הם החקיינים המוצלחים ביותר של ההורים.

כשבנות מתווכחות ביניהן, הן אומרות: אמא שלי הכי עדינה, הכי חכמה, מבשלת הכי טוב...

והבנים אומרים: אבא שלי הכי חזק, אבא שלי הכי חכם, אבא שלי... ואבא שלי...

אבא שמדבר בגסות ומוציא מפיו מילים אשר לא יאמרו, לעולם לא יוכל לחנך את ילדיו לשמור על פה נקי ושפה מכובדת.

אמא שצועקת במשך היום ועצבנית נורא, לעולם לא תוכל לחנך את ילדיה לשלווה ולרוגע.

אם כן, אנו ההורים חייבים לחנך את עצמנו ולתת דוגמא אישית טובה.

האמת היא שכאשר אנו ההורים שומעים את המושג 'דוגמא אישית', זה מטיל על כתפנו אחריות כבדה מאד ומצריך מאיתנו להשתנות ולהשתפר בבחינת - 'קשוט עצמך ואחר כך קשוט אחרים'.

אין שום פטור או אפשרות להתחמק מאחריות כבדה זו, כי כאן אנו יוצקים את יסודות החינוך.

סיפור לשבת

הרב יהודה אסאד זצוק"ל

היה זה לפני כמאה ושבעים שנים. באותה התקופה ניסו המשכילים לשבור את החומה האיתנה של החינוך היהודי הטהור. הם השפיעו על שלטונות אוסטרו-הונגריה לחייב את ראשי הישיבות ללמד את התלמידים גם מקצועות חול. הרבנים, התנגדו נחרצות לדרישה וניסו בכל כוחם לבטל את הגזרה. כל גדולי הדור ישבו שעות רבות ודנו בעניין. הם ניסו לפנות לכל הנוגעים בדבר - אך מאומה לא עזר.

לבסוף הוחלט ששניים מגדולי הדור ייגשו לארמונה של מלכת אוסטריה ויתחננו לפניה שתבטל את הגזירה. השניים היו מרן החת"ם סופר ותלמידו ר' יהודה אסאד. שני הרבנים יצאו לדרך. הם נסעו לעיר הבירה, הלכו לארמון המלכה וביקשו להתקבל לפניה. דבר שהיה בגדר כמעט בלתי אפשרי. שמראם הרשים את השומר בפתח והוא הכניס את הרבנים לאולם ההמתנה, והורה להם להמתין עד שיורשו להיכנס לפני המלכה.

האולם היה מפואר ביותר: קירותיו היו מצופים במראה מבריקה. הרצפה משיש ורהיטיו עשויים מעץ מיוחד במינו. הרבנים נשארו לעמוד היות ולא ידעו האם יש בעיית שעטנו בריפוד הספות. מול המראה הבוהקת מולם השתקפה דמותם. היות וכל רגע פנוי היו מנצלים ללימוד התורה, גם כאן, בעוד הם ממתנינים החלו לעסוק בתורה. תוך דקות ספורות היו שני הרבנים שקועים בלימודם. הגאון ר' יהודה הרצה מערכת בלימוד ורבו החת"ם סופר הקשה. ר' יהודה תרץ ורבו האיר נקודה נוספת בסוגיה.

פתאום הרים רבינו את עיניו, הביט לעבר המראה ונתקל בדמות העומדת מולו. הוא פנה לחת"ם סופר ואמר בהתרגשות: "הבה נקבל את פני היהודי הקדוש הזה העומד לפנינו. פניו מאירות והשכינה שורה עליו! ניקח ממנו ברכה לפני כניסתנו למלכה, שיצליח ה' דרכנו וישים בפנינו את המילים הנכונות לביטול הגזרה!"

חיוך עלה על פניו הקדושות של החת"ם סופר. הוא הבין שר' יהודה, ברוב טהורתו, לא הכיר את דמותו הוא המשתקפת במראה (הרב מעולם לא הביט במראה ועל כן לא הכיר את דמותו). כשראה ר' יהודה את חיובו של רבו, הבין כי דמותו נשתקפה לנגד עיניו וניסה לתקן את עצמו: "את דמותכם ראיתי ואלכם התכוונתי".

אך ידע החת"ם סופר שאת קלסתר הרב הכיר לתלמידו, אך דמותו שלו היא זו שהייתה לא מוכרת לו. "רבי יהודה", אמר הרב לתלמידו האהוב, "דבר לא יעזור לכם. אתם בעצמכם הכתרתם את עצמכם בתואר קדוש!". ר' יהודה שתק ואז נקראו שני הרבנים להיכנס אל טרקלינה של המלכה.

המלכה ישבה בכיסאה, מביטה בשני היהודים הנכנסים אל החדר. המלכה לא הייתה אוהדת יהודים ולא שמחה כלל וכלל לעובדה ששני יהודים מבקשים להיכנס אליה. אך כאשר ראתה את העומדים מולה, מיד התרשמה עמוקות מתואר פניהם ומהקדושה הקורנת ממראם. איש אינו יודע מה בדיוק דובר שם, באותה פגישה, אולם תוצאת שליחותם הוכתרה בהצלחה.

מסופר על הגאון ר' יהודה אסאד, שמידי לילה בחצות היה עורך "תיקון חצות" ומרבה לשפוד דמעות על החורבן, על מצבו המר של עם ישראל ועל הגאולה שעדיין לא הגיעה שעתה. נחלי דמעות היו יורדים מעיניו באותן השעות. את הדמעות הרבות נהג לקבץ אל תוך ספל, וכשפנו אליו חולים ודוויים, היה נותן להם את דמעות היגון שלו כתרופה למצוקותיהם.

באחד הימים אירע דבר פלא נורא. בעיר סרדהלי אשר בה כיהן ר' יהודה כרב. אחד התושבים נפל ארצה מגג גבוה! האיש נותר בחיים, אך מעוצמת המכה שספג נשקפה סכנת עיוורון לשתי עיניו. טובי הרופאים הוזעקו אל הפצוע, אף הובאו רופאי עיניים ממרחקים, אך כולם אמרו נואש לראייתו. "עלינו לשאול בעצתו של ר' יהודה", אמרו בני המשפחה. לפיכך הם באו עם הפצוע לביתו של הצדיק. כשנכנסו לחדרו וסיפרו לו את צרת לבם, נטל הרב את ספל הדמעות שלו, נתן לפצוע כמה נטפי דמעות, ומיד נפקחו עיניו.

מעולם לא הניח לצייר את תמונתו. תלמידיו רצו את תמונתו כדי שיישאר להם זכר. לאחר פטירת רבם מספר תלמידיו הלבישו אותו בבגדי שבת והושיבוהו על כסאו וציירו את צורתו הקדושה. אומנם כל אלו אשר היו שותפים בדבר לא הוציאו את שנתם! ונענשו עבור כי הטריחו את גוף קודשו אחרי פטירתו לטלטל אותו על צורך זה.

(פניני עין חמד)

"אין זוג לא מוצלח, יש זוג לא מודרך"

האם יש לכם מריבות וויכוחים?
מרגישים שאינכם מתאימים?
הילד שלכם מתחצף?

לייעוץ בנושא שלום בית, חינוך ילדים,
הדרכת חתנים/כלות עם יועצים זוגיים מוסמכים של
ארגון ביתנו החדש הפרוסים בכל רחבי הארץ

חייגו עכשיו - 1599-59-59-39

